

Tallinna POLÜTEHNIK

Tallinna Polütehnilise Instituudi parteibüroo, direktiooni, ELKNU komitee ja ametiühingukomitee häälkandja

Nr. 17 (220) Kolmapäeval, 16. oktoobril 1957. a. IX aastakäik

Kolhoosipõldudel

Käesoleva aasta septembri kuul töötas meie vabariigi nelja rajooni — Lihula, Pärnu-Jaagupi, Märjamaa ja Haapsalu — viiekümnes kolhoosis ja kahes sovhoosis 765 TPI üliõpilast ja õppejõudu. Kokku töötati välja 21 742,75 normipäeva, milline arv moodustab keskmiselt 1,3 normipäeva tööpäevas iga üksiku töötaja kohta.

Teaduskondadest osutus parimaks Lihula rajoonis töötanud mehaanikateaduskond, kus iga üliõpilase ja õppejõu kohta tuleb 1,77 normipäeva tööpäevas. Teisel kohal on Pärnu-Jaagupi rajoonis töötanud keemia-mäeteaduskond 1,50 normipäevaga tööpäeva kohta. Märjamaa ja Haapsalu rajoonides töötanud ehitusteaduskonna ja laevaremonditeaduskonna kollektiivide töönäitajaks on võrdselt 1,20 normipäeva ühes tööpäevas.

Parima tulemuse saavutas õpperühmadest MM-15, kes töötas Lihula rajooni Soontagana kolhoosis. Talle järgnevad Lihula rajooni Tammaru kolhoosis töötanud õpperühm MM-17 ja õpperühm LK-13, kes võttis sügistöödest osa Haapsalu rajooni Molotovi-nimelises kolhoosis. Märkitud õpperühmade töönäitajad normipäevades iga üksiku töötaja kohta tööpäevas on vastavalt 2,74; 2,50 ja 2,41.

Palju tänu abi eest

* * *

Palume TPI juhtkonnal üle anda meie rajooni kolhoosnikute nimel tänuavaldused kõigile saagikoristusest osa võtnud üliõpilastele!

Tänavu, kus Lihula rajooni kolhoosidel tuli alustada saagikoristamist äärmiselt ebasoodsates ilmastikutingimustes, tundsid kolhoosnikud suurt muret oma käesoleva aasta töö tulemuste eest. Saak ähvardas hukkuda. Seda enam rõõmustas meid teade sellest, et meie tulevad viljakoristusel appi Tallinna Polütehnilise Instituudi üliõpilased. Ja üliõpilased õigustasid kolhoosnikute lootusi. Nad tegid tublit tööd kolhoosipõldudel — võtsid aktiivselt osa viljakoristustöödest, aitasid varuda loomasööta jne. Enamus üliõpilasarühmi töötas ennastalgavalt ja nad jätsid endast hea mälestuse. Eriti häid tulemusi saavutasid õpperühmad MM-15, MM-17, MM-51, MT-14.

EKP Lihula Rajoonikomitee, Rajooni TSN Täitevkomitee ja ELKNU Lihula Rajoonikomitee otsustasid premeerida parimaid gruppe ja üksikutöötajaid alljärgnevalt:

1. Opperühm MM-15 — Soontagana kolhoosist
2. Heino Raus (IM-71) — Vapuruse kolhoosist
3. Kristjan Veis (MM-17) — Tammaru kolhoosist
4. Mari-Reet Voore (MT-74) — Võidu kolhoosist
5. Albina Grünberg (MT-14) — Soontagana kolhoosist.

Veelkord — südamlükki tänu üliõpilastele tubli töö eest viljakoristamisperioodil Lihula rajooni kolhoosides!

H. RAJALA,

EKP Lihula Rajoonikomitee sekretär

R. VAINO,

Lihula Rajooni TSN Täitevkomitee esimees

L. MITTUS,

ELKNU Lihula Rajoonikomitee sekretär

* * *

Pärnu-Jaagupi rajoonis töötasid rajooni kolhoosides ja sovhoosides 183 Tallinna Polütehnilise Instituudi Keemia-mäeteaduskonna üliõpilast. Ajavahemikul 4. septembrist kuni 28. septembrini töötasid nad välja 4800 normipäeva, s.o. iga üliõpilase kohta keskmiselt 27 normipäeva. Arvestades raskeid ilmastikutingimusi tuleb seda tulemust lugeda heaks. Üliõpilased töötasid aktiivselt ja distsiplineeritult. Eriti tublisti töötasid õpperühmade KS-12 ja O-11 üliõpilased (grupivanem dots. Vilbok) kolhoosis Rahu ning õpperühma K-71 üliõpilased (grupivanem dots. Kors-

mik) kolhoosis Mitsu. Tublisti töötasid ka teiste õpperühmade üliõpilased.

EKP Pärnu-Jaagupi Rajoonikomitee ja Pärnu-Jaagupi Rajooni TSN Täitevkomitee on igati rahul üliõpilaste tööga ja avaldavad tänu Tallinna Polütehnilise Instituudi Keemia-mäeteaduskonna üliõpilaste kollektiivile hea töö eest rajooni kolhoosides.

A. PERK,

EKP Pärnu-Jaagupi

Rajoonikomitee sekretär

H. LAANISTO,

Pärnu-Jaagupi Rajooni

TSN Täitevkomitee esimees

* * *

Tallinna Polütehnilise Instituudi üliõpilased töötasid Pärnu-Jaagupi rajoonis Vabaduse kolhoosis alates 3. septembrist kuni 28. septembrini 1957. a. Üliõpilased töötasid eeskujulikult, täitsid kolhoosi juhatuse ja põllutööbrigadi brigadi korraldusi ja hoidsid kõrgel töödistsipliini. Üliõpilased Olo Pärnpuu, Rein Mutli, Ivar Kukk, Kaljo Müürisepp, Jevgeni Frier ja mitmed teised täitsid oma tööülesandeid 100- kuni 150-protsendilisel.

Kolhoosi juhatuse avaldab kiitust TPI õppejõule sm. Ojastele töö hea organiseerimise eest ja tänab kõiki üliõpilasi, kes koristasid välja Pärnu-Jaagupi rajooni Vabaduse kolhoosi põldudel.

Vabaduse kolhoosi juhatuse esimees

10. oktoobril tõi eriešelon Tallinnasse tagasi koos teiste meie vabariigi noortega Kasahstanis viljakoristustöödel viibinud Tallinna Polütehnilise Instituudi üliõpilased. Oma raportites kõnelevad ka meie üliõpilased sellest, et nad on auga täitnud riiklikult tähtsa ja vajaliku ülesande — saak uudismaade ääretutelt põldudel on järjekordselt koristatud. Üle viiekümne meie instituudi üliõpilase on autasustatud tubli töö eest medalite ja rinnamärkidega, sajad on toonud kaasa au- ja kiituskirju. Lõplikud kokkuvõtted uudismaadel tehtud tööst on valmimas ja need avaldame meie ajalehe järgmises numbris.

Pildil: Rong uudismaalastega on saabunud.

Töötasime Kasahstanis

Taranovski rajooni Viktorovski sovhoosi II osakonnas töötas üle kahe kuu keemia-mäe- ning mehaanikateaduskonna 47 üliõpilast, nendest enamuse (43) olid uudismaadel esmakordselt.

Kuigi viljasaak sellel aastal ei olnud nii rikkalik kui mullu, oli siiski tööd ja tegemist küllaldaselt.

Millega küll ei tulnud tegelda meie rahval uudismaadel viibimise ajal! Tehti silo ja koristati heina, veeti ehitusmaterjali ja ehitati, lüpsiti lehma ja märgistati vasikaid. Kuid põhiliseks tööks oli siiski viljakoristamine ja puhastamine. Nende töödega olid seotud meie üliõpilastest 2 kombaineri, 5 kombaineri abilist ja 11 põhukogujal töötajat. Et need üliõpilased töötasid hästi, seda näitavad kas või needki faktid, et kombaineri T. Kübarat (MM-51) autasustati medaliga «Uudismaade ülesharimise eest», kuna teistele viljakoristajatele kuuluvad meie grupile määratud 8-st rinnamärkist — 3 ja 24-st aukirjast — 9.

Hästi töötasid samuti silo-valmistajad. Siin täitsid kombaineri abi Toomik (O-51) kogu silokoristamise perioodil norme 250%. Mis puutub silolaadijatesse — üliõpilased Piiber ja Rannus (O-31) ning Eks (MA-96) — siis nende «seikluste» kirjutamiseks läheks vaja rohkem ruumi, kui lubab seda meie ajaleht.

Vilja sorteerimine oli üheks põhiliseks tööks meie Kasahstanis viibimise ajal. Ka selle tööga saime hakkama ja 29-ndal septembril andsime viljalaadimise platsi täies korras üle.

Uudismaadel viibimise ajal omandati palju uusi oskusi. Selles suhtes tegid eriti järsu pöördet tulevased mäemehed — üliõpilased Kildmaa, Privol ja Vaher (O-31), kellest said ehitajad. Nad jõudsid remontida elektrijaama, elumaja ja baasi, aga samuti ehitada kõõgi ja kuurid.

Et keegi kõhnemaks ei jääks, selle eest hooldisid tublid kodud — A. Valme ja M. Tammito (KS-32) ja IV brigaadis —

L. Mets ning V. Lapin (KT-33). Ainukeseks ebameeldivaks asjaks oli kõigile meile vedu härgadega. Praegu meenutavad üliõpilased neid vedusid lihtsalt naerdes, kuid tööd tehes vihasid need rahulikud loomad nii mõndagi südamepõhjani, sest koormategemise ajal ei tahtnud nad paigal seista ja teinekord heitsid lausa keset teed magama.

Kui suurem osa üliõpilasi töötas ausalt, siis seda ei saa öelda kahjuks kõigi kohta. Eriti paistis silma halva suhtumisega tööse D. Železnjakov (E-25).

Kauaks jäävad uudismaalastele meelde stepavarused, eriti aga õine stepp, kui horisondil vilkused kombainide ja traktorite tuled.

Jah, nüüd on enamuse meist rahul, et oli võimalik uudismaadel ära käia, sest nähti nii palju uut ja mis kõige tähtsam, tuldi toime kõigi tööde ja ülesannetega.

K. ORGO

Avangardis ja Võidulipus

«Noh, ega need hinged küll siin midagi teha oska — päris ehtsad linnamehed ikka ja kummikud nagu narrimiseks jalga pandud. Saab näha millega nad hakkama saavad? Eks nad ikka rääbalad töömehele ole», — oli vanemate kolhoosnikute arvamus. Aga ega üliõpilastelgi polnud suud kinni naelutatud.

«Küll näete, paneme lautadeski sõnnikule tuule alla, mis siis veel muust tööst rääkida» — leidis T. Sihvre oma mõtete varasalvest paraja vastuse.

Selline naljatlev vestlus oli sissejuhatusiks Märjamaa rajooni Avangardi kolhoosis, kuhu olid šeffideks saabunud TPI ehitusteaduskonna II kursuse üliõpilased.

Vaevale oli jõutud end sisse seada kui hakati pidama sõjakuu töö kallale asumiseks.

Õeldakse, et naljal on mõnikord tõi taga. Nii tuli ka T. Sihvrel alustada tööd kolhoosis sõnnikuveajana. Kuid ega energiat täis sihvakas noormees selle töö ees kartma löönud — eks saanud ju omal ajal Tapa Keskkooli afas ja kodus sellist tööd küllalt tehtud!

Laiselda ei lastud kellelgi — kui mõni tahtis teiste turjal lüügu lasta, leiti peagi vahendid logelejale aru pähe panemiseks.

... Ühel õhtul aga sammusid videvikus lauluga «Metsa läksin ma...» koju K. Oja ja G. Stepin. Seljas oli neil haavikuemand.

«Millega? Kuidas!» — langesid küsimused Kainole ja Genadile.

«Taskunoaga! Mis siin imestada, vanad kütid koos».

Tegelikult oli jänas jäänud viljalõikaja ette. Sellest «jahisaagist» valmistati maitsev praad.

Umbes nädal aega oli elatud Avangardis kui tuli «jüripäev» ja kolisime Võidulipu kolhoosi.

Võidulipus alustati veelgi suurema hoole ja hooga. «Viljakuivatitondid», nagu nimetasime kuivatis töötajaid nende tolmuse töö pärast, nägid päris suurt vaeva raskete kottide vedamisel ja vilja tuulamisel. Neiks «ton-tideks» olid meist H. Rätsep, V. Tõnisberg ja J. Hint. Eriti agar oli töö juures H. Rätsep ja ka oma huvialaseid harrastusi ei jätanud ta tahaplaanile. Juba

hommikul kella kuuest alates valvas ta kohaliku Liiva jõe kaldal hoolega spinningu korki. Hommikusoõkideks oli ta ausalt kohal, kuid mõnegi lõunasöögi ohverdas kalamehelõbudele.

Oli meil ju mitmeidki viperusi ja nalju: mõni mees sai tunda märga nahka pärast õnnetut paadisõitu, mõnel olid hommikuti sokid või saapad kadunud jne.

Viimasel pühapäeval jätsid meie naiskõkad kokaameti ja nii tuli ka noormeestel toitu valmistada.

Korraldasime Võidulipu kolhoosis ka päris toreda peoõhtu. Töö asjus sai kõige rohkem vaeva õppejõud H. Oruvee, kes pärast päevatööd pidi ka üliõpilaste normipäevad välja arvutama.

Suurima päevade arvu, nimelt 54 töötasid välja Ü. Raudla ja A. Soome. Kolmanda koha saavutas H. Rätsep. Neid üliõpilasi premeeriti ka kolhoosi poolt. «Hüvasti, tulge tulevaval aastal jälle!» lausuvad kolhoosnikud meid ära saates.

OPPERUHM EA-34

Mõnda kolhoosipäevilt

Meie, O-11 rühma poisid, võtsime rahuldustunega vastu Ed. Vilde-nimelise Pedagoogilise Instituudi üleskute siirduda kuuks ajaks tööle kolhoosipõldudele. Igauks meist teadis, kui hinnatav on maal koristusperioodil iga töökäsi ning kuu aega füüsilist tööd värskes õhus karastab ja tugevdab ainult tervist.

Kui saabus väljasõidupäev, selgus, et meiega ühte kolhoosi sõidavad ka õpperühma KT-13 tüdrukud. Igati rõõmustav uudis, sest nii on kindlasti lõbusam veeta vabu minutiliseid ja mis peasi — kaasas on omad «erialaga» kokad. Väjasõit ei paku- nud mingit elamust, sest sügisen vinge tuul ja sagedased vihmahood võtsid ka kõige suurematel naljammastel tahtmise naljatada. Jõudes kohale Pärnu-Jaagupi rajooni Vabaduse kolhoosi, vaatasid kõik arglike pilkudega ringi, et kas sellises «porilombis» peamegi töötama kuu aega, kuid selle kurva mõtiskluse katkestas sm. Ojaste hääl, kes jaotas rühma kolmeks. Jälle autodele ja sõita ei jäänud enam palju, sest meie I brigaad asetses keskusele päris lähedal. Ihuliikmete soojendamiseks asusid poisid heintega sisetama meie «villat», milleks osutus talumaja ruumikate tuba ja kui oli luudest-liikmetest kadunud esimene külmahoop, pääsesid suud valla. Lõbus, kõiki nakatav jutt süvistest seiklustest, mida katkestas vahepeal ainult esimene söömaaeg kolhoosis, kes- tis südaööni.

Järgmisel päeval algas silo valmistamine ja õhtul leidis nii mõnegi brigaadi liikme peopesas värsket villi, kuid keegi ei julgenud sellest kõvasti rääkida — oli ju alles töö algus.

Koos tööga arenes ka tutvus brigaadi liikmete vahel. Seda aitasid kindlustada ühised lambi- ja küünlavalguse õhtud, mis kujunesid hiljem traditsioonilisteks. Nende õhtute osatähtsust kõrgendas veel asjaolu, et meie rühm «kirjastas» korda mööda päevikut, mille sisu avaldati lugejaskonnale õhtul. Muidugi tundis iga päevakangelane ennast puudutatuna, kui kuulis oma nime päevikust ja järgmine kord püüdis seda tasuda omapoolse satiiriga. Selliselt teravnes meie päeviku sisu pidevalt.

Eriti huvitavaks kujunesid õhtud, kui meie grupiga liitus lõbus perevana, keda meie hüüdsime «vuntsidega vanaisaks» ja kes jutustas huvitavaid juhtumisi oma noorpõlvest. Vahel rikastus meie «villa» seltskond veel II brigaadi poistega, kes saabusid elustasid toas asuva kitarri, millest meie rühma inimesed ei teadnud midagi enam kui, et «on ilmas selline muusikariist».

Ühel päeval saime oma nahal tunda, et meie maja läheduses asub tõeliselt jõgi ja selle vesi on märg. Asi kujunes nii, et töölt tulles oli meil kõigil tuju ülev ja kõik tahtsid korraga jõuda üle jõe. See otsus oleks kindlasti jõustunud, kuid ainukeseks segajaks oli paat, mis ei kannatanud sellist inimkuhilat ja väikese nõksatusega küljele, vähendas oma koormat ühe inimese võrra, kes nüüd täies varustuses püüdis omal jõul edestada paati külmades voogudes. Kuid nagu teada, vesi aurab, ja pärast õhtul jooksis jutt veel vabamaid.

Töös näitas meie grupp end kõige paremast küljest. Hiljem kadus ka kolhoosnikute ebauk tüdrukute jõu kohta, sest brigaadir kirjutas meie Hellekese ja Mallekese nimede tahta põhu hangumisel arvu 2,2. Igal tööl vaatasid kolhoosnikud miheldes, mida suudab teha nooruslik ind

ja jõud. Kui tüdrukud hõlgasid põhuhangumise meistrite nime all, suutsid poisid vaikselt nohise- mise saatel siloaugu juures püsiti- tada rekordi viie normipäeva- ga päevas.

Tööpäevadele järgnesid vahel lõbusad noorteõhtud kohalikus rahvamajas, kus pilliviis viis viimasegi väsimuseraasu jalga- dest ja sundis neid libisima la- hedas valsitaktis.

Päeviti töö ja õhtuti lõbusad vestlused lambi ümber. Aeg lau- sa lendas. Lähenes kuu lõpp ning sellega kasvas veelgi töö- pinge, sest püüdsime võimalikult rohkem kolhoosnikuid abis- tada põllutööde lõpetamisel. Meie hoolas töö ei jäänud ka esi- mehe silmist kõrvale. Ta otsus- tas korraldada teelaua meie auks. Seda õigustas meie nor- mipäevade hulk, mis ulatus 900-ni.

Esimees pöördus meie poole kutsuga, tulla ka tuleval aastal abistama kolhoosnikuid põllutöö- del, sest sellist tubit gruppi pole- vat ta oma kolhoosis veel näi- nud. Soojale teele järgnes lõbus jalakeerutus, mis veelgi tugev- das õpperühmade O-11 ja KT-13 sõprust ning sellega sulgus ka meie päevik, mille viimasele lehele jäi veel kutsena: «Tere tulemast kolhoosistööle ka tuleval sügisel».

Ü. PARNPUU (O-11)

Eriti maitsev oli lõunasöök vabas õhus. Kui ei usu, siis küsige õpperühma KS-72 tütarlastelt ja O-51 poistelt.

Õpperühma KT-33 tütarlapsed tööhoos. Rõuk muudkui kerklb.

Olime Sädeme kolhoosis

Et tänavune sügis valmistaks kolhoosnikutele ebameeldiva ül- latuse oma lakkamatute vihma- sadudega ja seda just kõige kiiremal tööperioodil — viljako- ristusel, oli tarvis abistada kol- hoose sügistöödel. Nii sõitiski 3. sept. meie instituudi üliõpi- laspere kolhoosisse.

Õpperühm MM-31 suundus Li- hula rajooni Sädeme kolhoosi. Suurem osa rühma üliõpilastest viibisid sel ajal Kustanai oblastis ja kolhoosisõitjaid oli ainult seitse. Seepärast liideti rüh- male teistest õpperühmadest veel viis üliõpilast ja nii oli moodus- tatud 12-liikmeline kollektiiv.

Põhilisteks töödeks kolhoosis oli viljamasindamine ja trans- porttööd.

Kolhoosi poolt olid loodud kõik tingimused, et üliõpilased

saaksid eeskujulikult töötada ja nii algas juba esimestest töö- päevadest tihe võistlus rekordi- te ja juhtpositsiooni pärast. Nii mõnelgi õhtupoolikul peale tööd tuli grupp üliõpilasi oma arves- tuslehtedega kolhoosi kantselei- se ja arveametnik märkis iga- ühele päevase töö tulemusena üle 4 normipäeva. Et võistluse liidrid vahetusid pea iga päev, siis ka enne ärasõitu oli pea- aegu pooltele üliõpilastele mää- ratud kolhoosi poolt rahalised preemiad. Nendeks tublikeks töömeesteks olid: Eerik Peep, Tõnu Telgma, mõlemad MM- 31-st; Juho Kütt MM-17; Edu- ard Trizno IM-52 ja Roman Helk MM-51.

A. VAIN, õpperühma MM-31 üliõpilane

KOGUNEVAD KÕIGI MAADE ÜLIÕPILASED

Moskva Lomonosovi-nimelise Riikliku Ülikooli peahoone teise korruse jalutusruum kihab noor- test. Siia on kogunenud kogu maailma üliõpilasnoorsoo esinda- jad, et võtta osa festivalipäeviks töölerakendatava Rahvusvahelise Üliõpilasklubi avamisest. Mängib orkester. Keereldakse tantsuriit- mis. Tutvutakse aktusesaali ja teiste hüüglasliku ülikoolihoone ruumidega.

Vaevalt oleme sisenenud kui meidki haarab kaasa sinne lõ- bus, sõbralik keskkond. Lasen pilgul ringi käia. Osna minu lähedal jutleb rühm poola helesini- seid pruuse kandvaid üliõpilasi, veidi eemal seletab punast mütsi kandev norra noormees midagi käsi, jalgu ja kogu keha appi võttes mustapäisele hispaanlan- nale, valgetes torupikkestes india üliõpilased lõvavad tantsu sileda- pihstete prantslannadega, plaati- nablond soome kaunitar kingib punase õhupalli läikivmustale aafrikalasele, ja siis jääb vaade peatuma: on see nüüd karneva- lirüüetus või korporatsioonivorm!? Haruldane kuju! Kahju, et foto- aparaati pole käepärast. Karjuva värvitooniga pruunikaskollane või kollakaspruun pinsak ja ere- daruuduline särk, peas valge pu- nakate triipudega umbes poole-

Tutvuvad üliõpilane Tartust ja üliõpilane Roomast.

F. Kljutsiku fotod

meetrilise terava nokaga tuge- vasti löua-alt kinnitatud igasu- guste suveniirikestega ülekülva- tud ja kaevurilambikesele sarnä- neva valgusallikaga varustatud naljakas müts, lipsu asemel kae- las mingi põimitud nõr ja lipsu- sõlme asemel naturaalne šum- pusepudeli kork! Siis veel puna- ne põskhabe ja massiivsete ra- midega paksuklaasilised prillid! Saan teada, et siin on tegemist ühe itaalia üliõpilaskorporatsio- ni vormiga. Heliseb kell. Suun- dume aulasse.

(Järgneb)

Seinalehtede ülevaatus

Ajalehe «Tallinna Polütehnik» toimetuse ja ELKNU TPI komi- tee korraldavad Suure Sotsialist- liku Oktoobrirevolutsiooni 40. aastapäeva tähistamiseks ilmu- vate teaduskondade seinalehtede erinumbrite ülevaatus.

Olgugi, et õppetöö algusest on möödunud juba üle kahe nädala, on meie instituudi seinalehed ik- kagi veel haletsemisväärses sel- sukorras. Seinalehtede toimetu- sed, kujundage Suure Sotsialist- liku Oktoobrirevolutsiooni 40. aastapäevale pühendatud eri- numbrid maitsekalt ja ilmu- nad kõigiti päevakohase sisuga!

ÜLEVAATUSE ZURII

Toimetaja: O. PÖDER

Mulleid festivalipäevilt

E. Kesküla

(Algus „Tallinna Polütehnik“ nr. 16)

Oleme kõik suurepäraselt peo- meeolus. Veel viimased püügid oma festivalikostüümidele ja siis... Meie ühiselamute ees sei- savad pikas reas autobussid. Is- tume neile, mis kannavad plaka- teid „Eesti NSV“ ja peagi hakkab kolonn rõõmsa laulu saatel lii- kuma. Mida enam lähene- keskeslinnale, seda enam on kogu- nenud moskvalasi jälgima festi- valikoloni. Meid tervitatakse, meile heidetakse lilli, saadetakse õhusuudlusi. Lehitame ja laula- me. Lužniki staadioni poole liigub praegu tervelt 1600 autobussi ja ükski neist ei jää ilma elagu- hüüetist ja soojadest tervitussõ- nadest...

Oleme Lenini-nimelisel kesk- staadionil Lužnikis. Staadioni vä- ravatest sisenevad tütarlapsed lile- ledega. Algab festivalirongkäik, mis kisub kaasa esimesest mo- mendist. Üksaaval hakkavad meie eest mööduma kõigi maade delegaadid. Esimesena tuleb Austraalia Liit. Siin näeme inimesi mitmesugustest rahvustest ja mitmesuguse nahavärvusega. Talle järgneb kirevates rahva- riietes ja temperamentset rahva- tantsu liides Albaania delegatsi- on. Lähenevad Musta Aafrika esindajad oma tantsiskleiva kõn- nakuga, hollandlased puukinga-

des, lilledesse uppuv Poola dele- gatsioon ja kümned teised.

Võimatu on jääda siin ükskõik- seks. Väimustume otse äärmu- seni. Kogu staadion rõkkab. Plaksutame peopesad punetama ja hüüame kahedaks häälde. Aplausil pole otsa ega äärt kui staa- dionile sammub rangelt oma 20 m distantsi hoides Samoa dele- gatsioon — üksainus mees pea kohale tõstetud kätega. Kaks ja pool tundi kestva kireva rong- käigu lõpetab Nõukogude Liidu delegatsioon, mis oma festivali- värvilise riietuse ja laitmatu ri- viga jätab eriti piduliku ja vää- rika mulje.

Festivalitervitusi ütlevad kõigi kontinentide esindajad. Taas puh- kevad aplausid. Staadionilt tõu- sevad õhku sajad värvilised õhu- pallid.

Peale sm. Vorošilovi kõnet täi- tub taeva-alune rahutuvidede. Tuhandeid keerleb neid kõrgusse. Lauldakse Ülemaailmse Demo- kraatliku Noorsoo hümnid. Ole staadioni lendavad festivalimär- gid ja kõikide riikide lipud.

Algavad võimlejate esinemised. Neile järgnevad rahvatantsijad ja siis kõigi esinejate finaali. Kogu programmi mitmekülgsus, kombinatsioonide keerukus ja nende täitmise täpsus paneb lau-

sa hämmastama. Meie silme ees puhkevad õitsele värvilised õied, samas lainetab kõik nagu meri, tardub hetkeks, et siis jälle ülla- tada millegi ootamatuga. Oleme keeletud. See on nagu muinas- jutt! Ja peale avapidustuste lõppu on nagu raske uskuda, et oled seda näinud ilmsi. Samas aga ta- jud, et sellel päeval läbielatu ei või ialgi ununeda. Igavesti jää- vad mällu hetked kui 28. juulil 1957. a. tõusis saadetuna tuhan- dete erirahvustest noorte silme- särast Lužniki staadionil masti VI Ülemaailme noorsoo- ja üli- õpilasfestivali üllas lipp ning kui kümned tuhanded suud skandee- risid andumusega kaht suurt ja õilsat sõna „Rahu! Sõprus! Rahu! Sõprus! Rahu! Sõprus!“

Eesti NSV delegatsioon suundub autobusside juurest avapidus- tustele.